

Alexandriai Kelemen Krisztus-himnuszai (fordította: Ladocsi Gáspár)

Himnusz Krisztushoz

Ugrándozó szamárcsikó gyeplőszára,
Célját nem tévesztő madaraknak szárnya,
Hajóknak biztonságos kormánylapátja,
Királyi ház juhainak pásztora.

Zsenge gyermekeid
Hívjad egybe mostan,
Szent dicsőítésére
Szívtiszta hymnoszban,
Romlatlan ajkakkal,
Az ifjakat vezérlő
Krisztusnak!

A szenteknek királya vagy,
Mennyei Atyának
Mindeneket meghódító,
Éltető igéje;
Bölcsességben kormányzónk,
Kínjainkban támasz.

Legmaradóbb öröm,
Az emberi nemnek
Meváltó Jézus;
Megszentelt nyájadnak
Pásztor-Magvetője,
Hajókormány, gyeplő,
S mennyei szárnytolla;
Meváltást remélő
Halandók halásza;
Szennyes tengerárban,
Ellenség-hullámban
Boldogító étellel
Minket hívogató
Tiszta, szép Halunk.

Irányítsd, szent Pásztor,
Okos nyájad, s vezesd,
Te, az ártatlan, – szép
Ifjúság Királya!

Zarándokút az ég felé
Krisztusnak nyomdoka;
Örökkévaló Ige,
Végnélküli Aión,
El nem múló fényünk.

Oltalom forrása,
Isten dicsérőknek
Erény művelője,
Szeplőtlen életben.

Legszebb édesanyánk,
Kegyelmek Nymfája;
Isten bölcsessége
Drága emlőiből
Bőségben fakadó
Mennybéli anyatej:
Jézus Krisztus.

Téged táplálékul
A szellemi mellbimbókból
Mint gyenge csecsemők,
Hamvas ajkainkkal szívunk,
Gazdagon áradó
Szentlelkeddel mind betelünk.

Ártatlanok dicséretét,
Bizakodó hymnoszt,
Krisztus Királyunknak
Életet adó tanításáért
Méltó viszonzásul
Énekeljünk együtt;
Szelíd szerénységben
A Nagyerejű Gyermekről.

Neki énekeljünk,
Gondtalan nemzetség,
Makulátlan kórus,
Békénk Istenének,
Krisztus szülöttei!

Krisztushoz, a Tanítóhoz

Neked ajánlom, Tanítóm,
Ezt a szavakból egybefont
Hymnoszt-formázó koszorút;

Virágai arról a rétről valók,
Mely mindenkor kaszálatlanul virít,
Ott az ételt te magad nyújtod nekünk;

Mi pedig a méhek példáját követve,
Ahogy virágzsengét összegyűjtögetve,
A réteken serényen szálldosnak körül;

És fáradozásunk hasznát, jutalmát,
Az édes mézet gazdáiknak adják,
S a drága mézen túl a lágy viaszt;

(Én is egy ilyen szolgád vagyok,
Mint ők, kicsi, s jelentéktelen;
Szavaid virághímét gyűjtve,
Véle eltelve ittasultan,
Téged áldó szavakra nyílik
Akaratlanul is az ajkam.)

Halandóknak bőkezűen osztod javad,
A nemeslelkűt pártfogásod kíséri,
Atyánk, Ki mindenek megalkotója vagy.

Felállítottad az ég boltozatát,
Megformáltad reá annak ékeit,
Isteni terveid szép rendje szerint.

Nappal és verőfény parancsod követi,
Éppúgy a csillagok mikoron megfutják,
A törvényül megírt változatlan pályát.

Kezed jelölte ki határait
A szárazföld és tenger meredek,
Vagy csipkés találkozásainak;
Változások idejét találón
A körforgás vonalához szabtdad.
Így lett a tél, a tavasz, a nyár, az ősz,
Mely jóvoltodból gyümölcsben gazdag.

Ezt az oly' szép és elrendezett világot
Kusza és formátlan anyagból formáltad,
És valóban, mindent a helyére raktál.

Ajándékozz nékem olyan életet,
Mely előtted kedves, biztonságom záloga;
Kegyelmet mindig szilárdan megadd.

Hogy szavaimban, s cselekedeteimben
Isteni írásod szelleme ott legyen,
Így mindenkor dicsőíthetlek tégedet,

Együtt a tetőled eredő,
A tökéletes bölcsességű,
Veled élő és nálad lévő,
Örök-szent Igével.

Szegénységtől, Uram, óvjál meg engemet,
A gazdagságot éppúgy kergesd messze el;
Inkább add meg nékem, téged kérlelőnek,
Hogy egyszerűségben és szerényen éljek,
És boldog legyen majd célba érkezésem.